

Trump látogatása Ázsiában: egy körút, két történet

GORECZKY PÉTER

MKI Nézőpont

A Magyar Külügyi Intézet rendszeres kiadványa.

Kiadó:

© Magyar Külügyi Intézet, 2025.

Szerző(k):

Goreczky Péter

Lektorálta:

Vass Ágnes

Korábbi kiadványainkat megtekintheti az [Intézet weboldalán](#).

A borítókép forrása: Shutterstock

Goreczky Péter, vezető kutató, MKI

TRUMP LÁTOGATÁSA ÁZSIÁBAN: EGY KÖRÚT, KÉT TÖRTÉNET

Az amerikai elnök ázsiai körútjának első négy napja az USA erőfölényét demonstrálta, mivel a délkelet-ázsiai országok, Japán és Dél-Korea erejüket megfeszítve igyekeztek alkalmazkodni Washington játékszabályaihoz és Donald Trump személyes politikai stílusához. A kínai elnökkel folytatott találkozón azonban már a világpolitika egyenrangú felei kötöttek ésszerű kompromisszumot, ami átmeneti tűzszünetet hozhat a kereskedelmi háborúban. Áttörésről ugyanakkor nem lehet beszélni, mivel a találkozón mindkét fél célja elsősorban a konfliktus mérséklése volt, nem pedig a hosszútávú megoldások keresése.

Donald Trump október 26. és 30. között lezajlott ázsiai körútja alapvetően nem hozott látványos meglepetéseket az előzetes várakozásokhoz képest, a lezajlott eseményeknek mégis van néhány olyan mozzanata, amelyekből érdekes következtetések vonhatók le a geoökonómiai sakkjátszma alakulására nézve.

Az amerikai elnök öt napos útjának eseményeit két nagyon különböző szakaszra lehet osztani. Az első felvonást Trumpnak a Malajziában, Japánban, illetve a dél-koreai vezetőkkel lezajlott találkozóival jelentették, mindhárom ország a diplomáciai életben ritkán látható pompával és körítéssel fogadta az amerikai elnököt. [Táncosok a kuala lumpur-i repülőtéren](#), aranyból készült ajándékok, különleges gesztusok, mint például a [legmagasabb koreai állami kitüntetés adományozása](#) mind azt a célt szolgálta, hogy lenyűgözzék az amerikai elnököt, és előkészítsék a terepet a legkényesebb téma, a kereskedelem-politikai kérdések megtárgyalása előtt. A fogadó országok igyekezete, hogy minél jobban meglágyítsák az amerikai elnököt, látványosan mutatta az erőviszonyokat, illetve azt, hogy Trump vámjai valóban fájnak.

A nem mindennapi körítés annyiban mindenképpen elérte célját, hogy az amerikai elnök szemmel láthatóan kitűnő hangulatban volt az út során, dicsérte a házigazdáit és hangsúlyozta az USA elkötelezettségét Ázsia irányában. Ennél fontosabb, hogy a házigazdáknak sikerült megállapodniuk a számukra leglényegesebb kérdésről, vagyis az amerikai vámtarifákról, bár ennek eléréséhez olyan vállalásokat kellett tenniük, amelyek nem lesznek fájdalommentesek az érintett gazdaságok számára. Malajzia a hazai piacának fokozott megnyitását volt kénytelen megígérni, Dél-Korea pedig a vámok 25%-ról 15%-ra való csökkentése fejében 350 milliárd dollárnyi, az USA-ban megvalósítandó befektetésre, és 100 milliárd dollár értékű LNG vásárlására volt kénytelen ígéretet tenni. Kérdés, hogy ez mennyiben tekinthető eredménynek ahhoz képest, hogy a két ország közti szabadkereskedelmi megállapodásból kifolyólag Trump vámjait megelőzően az USA és Dél-Korea közti kereskedelem javarészt vámmentesen zajlott. Szöült csak az vigasztalhatja, hogy Japánnak még nagyobb árat kell fizetnie egy ugyanilyen szintű vámtarifáért, Tokió ugyanis 550 milliárd dollárnyi befektetésre volt kénytelen ígéretet tenni az év során korábban elfogadott [megállapodás](#) keretében.

Összességében a turné első szakasza azt mutatta, hogy Trump stratégiája – legalábbis rövid távon – működik. Más kérdés, hogy a térség országai ezzel párhuzamosan minden erejükkel azon vannak, hogy diverzifikálják kereskedelmi kapcsolataikat, és hosszabb távon csökkentsék az USA iránti gazdasági kitettségüket. A realitás azonban most még az, hogy Trump ázsiai látogatásának első felvonása az USA nagyságát és erőfölényét tükrözte. Az amerikai elnöknek lehetősége volt arra is, hogy ismét a béketeremtő szerepkörében mutakozzon a Thaiföld és Kambodzsa közti tűzszüneti megállapodás aláírási ceremóniáján, ráadásul úgy, hogy a két háborúzó fél közti közvetítésben szintén szerepet játszó Kína nem volt jelen. Ezen felül a vámok révén sikerült kicsikarnia beruházási ígéreteket, [kritikus ásványkincsekre vonatkozó megállapodásokat](#), és nem utolsósorban a térségbeli befolyását demonstrálta az, ahogyan Délkelet-Ázsia, Japán és Dél-Korea erejét megfeszítve igyekezik alkalmazkodni Washington játékszabályaihoz. Mindez felvezetésként is szolgált Trump körútjának második felvonása, a kínai elnökkel tervezett személyes találkozója előtt.

Ettől a ponttól kezdve azonban egy másik történet kezdődött, a csúcstalálkozó Hszi Csin-pinggel egészen más dinamikát tükrözött, mint a korábbi állomásai. Az amerikai és a kínai elnök tárgyalását nem kísérték látványos külsőségek és pompa, ezzel szemben érzékelhető volt, hogy a világpolitika két egyenrangú szereplője találkozik, és a beszélgetésnek mindkét ország számára komoly tétje van. Ellentétben az előző napok tárgyalópartnereivel Kína esetében az USA-nak is fájdalmas következményekkel kell minden alkalommal számolnia, amikor Trump éppen vámot emel. Az USA sok más kereskedelmi partnerével szemben ugyanis Peking minden alkalommal a kereskedelmi háború eskalálásával reagált, nem pedig engedményekkel.

A csúcstalálkozó legfőbb eredményének tekinthető, hogy a felek egy évre egyfajta tűzszünetet kötöttek a kereskedelmi háborúban. Trump alapvetően megkapta, amit leginkább akart, vagyis az ígéretet, hogy Peking egyelőre nem fog újabb korlátozásokat bevezetni a ritka földfémek exportját illetően. E mellett pedig Kína vállalta, hogy nagyobb mennyiséget vásárol szójababból és más amerikai mezőgazdasági termékekből, illetve, hogy erőfeszítéseket tesz az USA-ba irányuló fentanil-kereskedelem megakadályozására. Hszi Csin-ping pedig elérte, hogy az amerikai fél csökkenti elsőként a vámoikat, ám ennél is fontosabb, hogy Washington egyelőre nem bővíti ki széles körűen azon kínai vállalatok körét, amelyek esetében meg akarja akadályozni a hozzáférést a kritikus amerikai technológiákhoz. A megállapodás papíron ésszerű kompromisszumnak tűnik mindkét fél részéről, amely átmeneti stabilitást hozhat a gazdasági kapcsolataikba egy kifejezetten turbulens időszakot követően. Áttörésről ugyanakkor nem beszélhetünk, mivel egyik fél sem mondott le végleg a legkomolyabb kereskedelmi fegyverének használatáról, és semmilyen biztosíték sem került beépítésre annak érdekében, hogy a tűzszünet ne omoljon össze valamilyen váratlan fejlemény hatására. És mint Kanada példája mutatja, Washington akár [egy TV-reklám miatt is újra befagyaszthatja](#) a kereskedelmi kapcsolatokat.

Mindent egybe vetve a Trump-Hszi találkozó látványosan megmutatta, hogy Peking közel sincs annyira kiszolgáltatva Washington vámpolitikájának, mint az USA egyéb kereskedelmi partnerei. A Kína által bevetett két fegyver, vagyis a ritka földfémek terén meglévő, monopólium-közeli

pozíciója, illetve az amerikai mezőgazdasági termékek vásárlójaként betöltött szerepe elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy Washington visszatérjen a tranzakciós szemlélethez, ami a [2019-es „Phase One” kereskedelmi megállapodást](#) jellemezte. Ez pedig jelenleg teljesen megfelel Peking céljainak. A kínai elnök számára a legnagyobb nyereség, hogy meg tudta mutatni a világnak és a hazai közvéleménynek, hogy gazdasági nyomásgyakorlással az USA is kompromisszumra kényszeríthető. És ami Peking szempontjából különösen fontos, hogy mindezt úgy érte el, hogy nem került szóba Tajvan. Ez a „csend” különösen annak fényében érdekes, hogy a két ország vezetőinek korábbi csúcstalálkozóin rendre felmerült a téma. Mindez arra utal, hogy a Dél-Koreában tartott találkozón mindkét fél célja elsősorban a konfliktus mérséklése volt, nem pedig a hosszútávú megoldások keresése. Tajpej számára egyfelől pozitívum, hogy a sziget jövőjét illetően Washington nem tett semmilyen kifejezett engedményt Pekingnek, ugyanakkor a status quo melletti amerikai kardcsörtetés elmaradása mindig bizonytalanságot ébreszt az amerikai kormányzat elkötelezettségét illetően.

Ami a folytatást illeti, a két nagyhatalom gazdasági konfliktusa átmenetileg csendesedhet, az elért eredmények azonban nem oldják fel az USA és Kína közti feszültség strukturális okait. Minden esetre a bizalomépítés terén már az is jó kiindulási alapot jelentene, ha a felek a következő egy év során tartani tudnák magukat ahhoz, amiben a találkozón megegyeztek. Ebből kiindulva pedig további lépéseket lehet tenni a felé, ami az egész világ érdeke: kiszámítható kereskedelem, béke a Tajvani-szorosban és szakítás a zero összegű logika mentén zajló akciókkal.

**MAGYAR
KÜLÜGYI
INTÉZET**